Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (sedmého senátu)

10. června 2021 *

„Řízení o předběžné otázce – Ochrana spotřebitele – Směrnice 93/13/EHS – Zneužívající ujednání ve spotřebitelských smlouvách – Oblast působnosti – Článek 1 odst. 2 – Závazná vnitrostátní právní ustanovení – Zesplatnění smlouvy o úvěru – Souběh úroků z úvěru a úroků z prodlení“

Ve věci C-192/20,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Krajského súdu v Prešove (krajský soud v Prešově, Slovensko) ze dne 9. března 2020, došlým Soudnímu dvoru dne 5. května 2020, v řízení

Prima banka Slovensko a.s.

proti

HD

SOUDNÍ DVŮR (sedmý senát),

ve složení A. Kumin, předseda senátu, T. von Danwitz a I. Ziemele (zpravodajka), soudci,

generální advokát: E. Tančev,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za slovenskou vládu B. Ricziovou, jako zmocněnkyní,

– za Evropskou komisi R. Lindenthalem a N. Ruiz Garcíou, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

* Jednací jazyk: slovenština.

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 4 odst. 2 a čl. 169 odst. 1 SFEU, článku 38 Listiny základních práv Evropské unie, jakož i čl. 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách (Úř. věst. 1993, L 95, s. 29; Zvl. vyd. 15/02, s. 288), jak je vyložil Soudní dvůr v rozsudku ze dne 7. srpna 2018, Banco Santander a Escobedo Cortés (C-96/16 a C-94/17, dále jen „rozsudek Banco Santander a Escobedo Cortés“, EU:C:2018:643).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností Prima banka Slovensko a.s. a HD ve věci vrácení dlužných částek v důsledku zesplatnění smlouvy o spotřebitelském úvěru uzavřené mezi těmito stranami.

Právní rámec

Unijní právo

3 Třináctý bod odůvodnění směrnice 93/13 zní takto:

„[V]zhledem k tomu, že se předpokládá, že právní nebo správní předpisy členských států, které přímo nebo nepřímo stanoví ujednání spotřebitelských smluv, neobsahují zneužívající ujednání; že se proto nejeví jako nezbytné podřídit ustanovením této směrnice ujednání, která odrážejí závazné právní nebo správní předpisy a zásady nebo ustanovení mezinárodních úmluv, jejichž stranami jsou členské státy; že v tomto ohledu „závazné právní nebo správní předpisy“ v čl. 1 odst. 2 zahrnují také pravidla, která se v souladu s právními předpisy použijí mezi smluvními stranami, pokud nebylo ujednáno jinak.“

4 Článek 1 této směrnice stanoví:

„1. Účelem této směrnice je sblížit právní a správní předpisy členských států týkající se zneužívajících ujednání ve smlouvách uzavíraných mezi prodávajícím zboží nebo poskytovatelem služeb a spotřebitelem.

2. Smluvní ujednání, která odrážejí závazné právní a správní předpisy a ustanovení nebo zásady mezinárodních úmluv, jejichž stranami jsou členské státy nebo Společenství, zejména v oblasti dopravy, nejsou předmětem ustanovení této směrnice.“

5 Článek 6 odst. 1 uvedené směrnice stanoví:

„Členské státy stanoví, že zneužívající ujednání použitá ve smlouvě uzavřené prodávajícím nebo poskytovatelem se spotřebitelem nejsou podle jejich vnitrostátních právních předpisů pro spotřebitele závazná a že smlouva zůstává pro strany závaznou za stejných podmínek, může-li nadále existovat bez dotyčných zneužívajících ujednání.“

6 Článek 7 odst. 1 směrnice 93/13 stanoví:

„Členské státy zajistí, aby v zájmu spotřebitelů a soutěžitelů byly k dispozici odpovídající a účinné prostředky zabraňující dalšímu používání zneužívajících ujednání ve smlouvách, které uzavírají prodávající nebo poskytovatelé se spotřebiteli.“

Slovenská právní úprava

Občanský zákoník

7 Ustanovení § 54 odst. 1 Občianskeho zákonníka (občanský zákoník) stanoví:

„Smluvní podmínky upravené spotřebitelskou smlouvou se nemohou odchýlit od tohoto zákona v neprospěch spotřebitele. Spotřebitel se zejména nemůže předem vzdát svých práv, která mu tento zákon nebo zvláštní předpisy na ochranu spotřebitele přiznávají, nebo si jinak zhoršit své smluvní postavení.“

8 Ustanovení § 517 odst. 2 občanského zákoníku stanoví:

„Jde-li o prodlení s plněním peněžitého dluhu, má věřitel právo požadovat od dlužníka kromě plnění úroky z prodlení, není-li podle tohoto zákona povinen platit poplatek z prodlení; výši úroků z prodlení a poplatku z prodlení stanoví prováděcí předpis.“

9 Ustanovení § 519 občanského zákoníku zní takto:

„Právo věřitele na náhradu škody způsobené prodlením dlužníka není dotčeno; v případě prodlení s plněním peněžitého dluhu je však možno požadovat náhradu škody pouze tehdy, pokud není kryta úroky z prodlení nebo poplatkem z prodlení.“

Nařízení vlády č. 87/1995

10 Ustanovení § 3a nařízení vlády č. 87/1995 stanoví:

„(1) Pokud je předmětem spotřebitelské smlouvy poskytnutí peněžních prostředků spotřebiteli, sankce za prodlení spotřebitele se splácením peněžních prostředků nesmí průměrnou hodnotu roční procentní sazby nákladů naposledy zveřejněné podle zvláštního předpisu […] před prodlením dohromady přesahovat o více než 10 procentních bodů ročně a zároveň nesmí být vyšší než trojnásobek úroků z prodlení podle tohoto nařízení vlády; rozhodující je roční procentní sazba nákladů pro podobný typ spotřebitelského úvěru.

(2) Za sankce podle odstavce 1 jsou považovány úroky z prodlení, smluvní pokuty a jakékoli jiné plnění za prodlení spotřebitele se splácením peněžních prostředků.

(3) Pokud sankce podle odstavce 1 dosáhnou výše poskytnutých peněžních prostředků, následné sankce za prodlení spotřebitele se splácením peněžních prostředků nesmí přesáhnout úroky z prodlení podle tohoto nařízení vlády.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

11 Dne 17. června 2016 uzavřel HD se společností Prima banka Slovensko smlouvu o spotřebitelském úvěru ve výši 5 700 eur s úrokovou sazbou 7,90 %. Tento úvěr byl splatný v 96 měsíčních splátkách.

12 Od září 2017 HD přestal hradit měsíční splátky. V důsledku toho Prima banka Slovensko dne 28. prosince 2017 rozhodla o zesplatnění úvěru a požadovala okamžité uhrazení 5 083,79 eura z titulu zbývající dlužné částky úvěru. Prima banka Slovensko kromě toho na základě ustanovení úvěrové smlouvy žádala zejména o uhrazení úroků z prodlení ve výši 5 %, jakož i jistiny a dlužných úroků, a to za období od rozhodnutí o zesplatnění úvěru až do skutečného splacení celé dlužné částky úvěru, jakož i o uhrazení běžných úroků ve výši 7,90 % za totéž období.

13 Okresný súd Kežmarok (okresní soud v Kežmarku, Slovensko), k němuž podala Prima banka Slovensko žalobu, rozsudkem ze dne 20. září 2019 vyhověl žalobě této společnosti směřující k tomu, aby byla HD uložena povinnost zaplatit úroky z prodlení až do úplného splacení dlužné částky úvěru, a zamítl tuto žalobu v rozsahu, v němž se týkala uložení povinnosti HD zaplatit běžné úroky za uvedené období z důvodu, že slovenské právo takový souběh úroků neumožňuje. Uvedený soud kromě toho uvedl, že slovenské soudy již kvalifikovaly ujednání smlouvy o úvěru, které upravuje souběh úroků z prodlení a běžných úroků, jako „zneužívající“.

14 Společnost Prima banka Slovensko podala proti tomuto rozsudku odvolání, v němž tvrdila, že z rozsudku Banco Santander a Escobedo Cortés vyplývá, že dlužník, který nesplnil své smluvní závazky, je povinen v případě zesplatnění úvěru, který sjednal, nejen zaplatit úroky z prodlení, ale rovněž zaplatit běžné úroky, a to až do splacení dlužné částky úvěru.

15 Předkládající soud, k němuž bylo podáno uvedené odvolání, uvádí, že podle předpisů vnitrostátního práva vzniká prodlením s vracením dluhu, který se stal splatným, věřiteli nárok na úroky z prodlení, náhradu skutečně vzniklé škody a případnou úhradu smluvních pokut. Tyto nároky jsou nicméně v případě spotřebitelských smluv omezeny ustanoveními § 54 odst. 1, § 517 odst. 2 a § 519 občanského zákoníku, která stanoví horní hranici pro výši všech použitelných sankcí a brání tomu, aby smluvní ujednání ukládala spotřebiteli povinnosti jdoucí nad rámec náhrady škody, která věřiteli skutečně vznikla.

16 Předkládající soud konstatuje, že souběžné uplatnění běžných úroků a úroků z prodlení za období od rozhodnutí o zesplatnění úvěru do skutečného splacení dlužné částky úvěru by jednak vedlo k překročení zákonem stanovené horní hranice a jednak by nutně vedlo ke zhoršení situace spotřebitele.

17 I když je pravda, že běžné úroky odpovídají protiplnění za poskytnutí částky úvěru a že tato částka je k dispozici dlužníkovi, dokud ji nevrátí v plné výši, předkládající soud uvádí, že souběh těchto úroků s úroky z prodlení umožňuje bance získat více než náhradu skutečně vzniklé škody, kterou jí zaručují vnitrostátní právní předpisy. S ohledem na takovou výhodu by banka podle předkládajícího soudu mohla být motivována k tomu, aby přistoupila k zesplatnění úvěru při sebemenším prodlení s vracením splátek. Podle předkládajícího soudu je taková situace podle všeho o to více znepokojující, že banky zpravidla nedodržují povinnost posoudit úvěruschopnost spotřebitelů před uzavřením úvěrové smlouvy, která je stanovena směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES ze dne 23. dubna 2008 o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice Rady 87/102/EHS (Úř. věst. 2008, L 133, s. 66, a opravy Úř. věst. 2009, L 207, s. 14, Úř. věst. 2010, L 199, s. 40, Úř. věst. 2011, L 234, s. 46 a Úř. věst. 2015, L 36, s. 15). Předkládající soud má přitom za to, že kdyby společnost Prima banka Slovensko provedla v projednávané věci toto posouzení, mohla konstatovat nedostatek solventnosti na straně HD.

18 Za těchto podmínek se Krajský súd Prešov (krajský soud v Prešově, Slovensko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Má být směrnice 93/13 […], zejména její čl. 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1, ve spojení s výkladem rozsudku [Banco Santander a Escobedo Cortés] vykládána v tom smyslu, že brání takové úpravě, jakou je rámcové ochranné ustanovení § 54 odst. l občanského zákoníku, které neumožňuje zhoršit na základě smlouvy postavení spotřebitele oproti zákonné úpravě, která při prodlení spotřebitele s vracením úvěru upravuje následující práva věřitele:

– právo věřitele na úroky z prodlení, jejichž výše je omezena v nařízení vlády,

– právo věřitele na jiné sankce, které může věřitel uplatnit vůči spotřebiteli a které jsou společně s úroky z prodlení omezené do výše dosažení jistiny dlužného úvěru,

– právo věřitele na náhradu škody, pokud je škoda věřitele vyšší než úroky z prodlení, a to náhradu škody v neomezeném rozsahu podle skutečné újmy.

2) Pokud je odpověď na první otázku kladná, soud se táže, zda vysoká úroveň ochrany práv spotřebitele podle článku 38 Listiny základních práv […] a čl. 4 odst. 2 a čl. 169 odst. l SFEU brání tomu, aby spotřebitel zaplatil za své prodlení s plněním smluvních závazků paušální náklady věřitele, a nikoli skutečnou škodu, která věřiteli vznikla, i když je skutečná škoda nižší než paušální náklady?“

K předběžným otázkám

K první otázce

K přípustnosti

19 Slovenská vláda namítá nepřípustnost první otázky, přičemž uvádí, že předkládací rozhodnutí neuvádí důvody, které předkládací soud vedly k položení této otázky, ani vztah mezi ustanoveními směrnice 93/13, jejichž výklad je požadován, a použitelnými vnitrostátními právními předpisy, a dále uvádí, že tato otázka je hypotetická, jelikož není nezbytná pro vyřešení sporu v původním řízení vzhledem k tomu, že může být vyřešen na základě ustanovení vnitrostátního práva.

20 V tomto ohledu předkládající soud uvádí, že jeho pochybnosti o slučitelnosti slovenských právních předpisů a zejména § 54 odst. 1 občanského zákoníku s ustanoveními směrnice 93/13 vyplývají z rozsudku Banco Santander a Escobedo Cortés, který slovenské soudy vykládají rozdílně.

21 Předkládající soud uvádí, že z tohoto rozsudku tak lze vyvodit, jak tvrdí společnost Prima banka Slovensko, že čl. 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 směrnice 93/13 brání § 54 odst. 1 občanského zákoníku, který ve spojení s § 517 odst. 2 a § 519 občanského zákoníku, jakož i s ustanoveními nařízení vlády č. 87/1995 zakazuje, aby úvěrová smlouva uzavřená se spotřebitelem umožňovala věřiteli požadovat v případě zesplatnění úvěru vedle úroků z prodlení i zaplacení běžných úroků až do skutečného splacení dlužné částky úvěru.

22 Předkládající soud má však rovněž za to, že smluvní ujednání umožňující souběh běžných úroků s úroky z prodlení vytváří významnou nerovnováhu v právech a povinnostech smluvních stran v neprospěch spotřebitele.

23 Vzhledem k tomu, že předkládající soud rozhoduje o žalobě směřující k tomu, aby bylo spotřebiteli uloženo zaplatit vedle úroků z prodlení i běžné úroky až do skutečného splacení dlužné částky úvěru, závisí řešení sporu v původním řízení nezbytně na odpovědi Soudního dvora na první otázku.

24 Předkládací rozhodnutí proto právně dostačujícím způsobem uvádí jak důvody, které vedly předkládající soud k položení otázky Soudnímu dvoru, tak spojitost mezi ustanoveními směrnice 93/13, o jejichž výklad uvedený soud žádá, použitelnými vnitrostátními právními předpisy a sporem, který byl předložen uvedenému soudu.

25 První otázka je tedy přípustná.

K věci samé

26 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 směrnice 93/13, jak byly vyloženy Soudním dvorem v rozsudku Banco Santander a Escobedo Cortés, musí být vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, podle které spotřebitel, který uzavřel s prodávajícím nebo poskytovatelem smlouvu o úvěru, nemůže být na základě ustanovení této smlouvy povinen v případě zesplatnění úvěru zaplatit prodávajícímu nebo poskytovateli běžné úroky za dobu od rozhodnutí o tomto zesplatnění až do skutečného splacení dlužné částky úvěru, pokud zaplacení úroků z prodlení a dalších smluvních pokut splatných podle této smlouvy umožňuje náhradu skutečné škody, která prodávajícímu nebo poskytovateli vznikla.

27 Na úvod je třeba upřesnit, že z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že podle § 519 občanského zákoníku má věřitel v případě prodlení s vracením peněžitého dluhu nárok na náhradu škody, která z toho vyplývá, za předpokladu, že tato škoda není kryta úroky z prodlení, jejichž výše je v souvislosti se smlouvami o spotřebitelském úvěru uzavřenými se spotřebiteli podle § 3a nařízení vlády č. 87/1995 omezena.

28 Kromě toho podle § 54 odst. 1 občanského zákoníku se spotřebitel nemůže předem vzdát práv, která mu tento zákoník nebo zvláštní ustanovení přiznávají, ani jiným způsobem zhoršit své smluvní postavení.

29 Podle předkládajícího soudu je cílem těchto vnitrostátních ustanovení zaručit ochranu spotřebitele, jelikož spotřebitel nemůže být povinen v případě zesplatnění úvěrové smlouvy, kterou uzavřel s prodávajícím nebo poskytovatelem, zaplatit běžné úroky, jelikož zaplacení úroků z prodlení a případných sankcí stanovených v této smlouvě, jakož i případně zaplacení náhrady, pokrývají škodu, která tomuto prodávajícímu nebo poskytovateli skutečně vznikla.

30 V rozsahu, v němž se předkládající soud svou první otázkou táže, zda čl. 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 směrnice 93/13 brání uvedeným vnitrostátním ustanovením, je třeba uvést, že účelem této směrnice je podle jejího čl. 1 odst. 1 sblížit právní a správní předpisy členských států týkající se zneužívajících ujednání ve smlouvách uzavíraných mezi prodávajícím nebo poskytovatelem a spotřebitelem.

31 Kromě toho podle čl. 1 odst. 2 uvedené směrnice smluvní ujednání, která odrážejí závazné právní a správní předpisy, nejsou předmětem ustanovení této směrnice.

32 V tomto ohledu Soudní dvůr několikrát uvedl, jak vyplývá z třináctého bodu odůvodnění směrnice 93/13, že se vyloučení z působnosti této směrnice stanovené v jejím čl. 1 odst. 2 vztahuje na ustanovení vnitrostátního práva, jež se použijí na smluvní strany nezávisle na jejich volbě, a ty, které se použijí automaticky, tj. v případě neexistence odlišného ujednání smluvních stran v tomto ohledu. Důvodem k tomuto vyloučení byl legitimní předpoklad, že vnitrostátní zákonodárce nastolil rovnováhu mezi právy a závazky smluvních stran určitých smluv, což je rovnováha, kterou výslovně zamýšlel chránit unijní normotvůrce (rozsudek Banco Santander a Escobedo Cortés, bod 43 a citovaná judikatura).

33 Z judikatury Soudního dvora v podstatě vyplývá, že vyloučení zahrnuje jiné kogentní právní a správní předpisy, než jsou ty, které se vztahují na kontrolu zneužívajících ujednání, a zejména ty, které se týkají rozsahu pravomoci vnitrostátního soudu posuzovat zneužívající povahu smluvního ujednání (rozsudek Banco Santander a Escobedo Cortés, bod 44 a citovaná judikatura).

34 V projednávaném případě z předkládacího rozhodnutí na prvním místě vyplývá, že vnitrostátní ustanovení, která jsou předmětem žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, mají zákonnou povahu či povahu nařízení a nejsou převzata do smlouvy dotčené ve věci v původním řízení.

35 Na druhém místě předkládající soud uvádí, jak bylo uvedeno v bodě 28 tohoto rozsudku, že podle § 54 odst. 1 občanského zákoníku se spotřebitel nemůže předem vzdát práv, která mu tento zákoník nebo zvláštní ustanovení přiznávají, takže tato práva jsou pro smluvní strany závazná bez ohledu na to, co si v dotčené smlouvě sjednaly. Ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, dále vyplývá, že vnitrostátní ustanovení, jichž se týká projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, se netýkají rozsahu pravomoci vnitrostátního soudu posuzovat zneužívající povahu smluvního ujednání a obecně se podle všeho nevztahují na přezkum zneužívajících ujednání. S výhradou ověření, která musí provést předkládající soud, jsou tedy tato vnitrostátní ustanovení vyloučena z působnosti směrnice 93/13.

36 Z předkládacího rozhodnutí však rovněž vyplývá, že úvěrová smlouva dotčená ve věci v původním řízení obsahuje ujednání, které ukládá dotčenému spotřebiteli, aby v případě zesplatnění této úvěrové smlouvy zaplatil prodávajícímu nebo poskytovateli mimo jiné jak úroky z prodlení, tak běžné úroky za období od rozhodnutí o tomto zesplatnění až do skutečného splacení dlužné částky úvěru. Takový souběh úroků byl podle Prima banky Slovensko povolen Soudním dvorem v rozsudku Banco Santander a Escobedo Cortés. Podle této účastnice původního řízení Soudní dvůr v uvedeném rozsudku definoval účel běžných úroků jako protiplnění za použití prostředků až do jejich vrácení. Jestliže je spotřebitel takto užíval, měl by z toho důvodu platit i běžné úroky. Za těchto podmínek má předkládající soud pochybnosti o slučitelnosti vnitrostátní právní úpravy dotčené ve věci v původním řízení, která neumožňuje souběh úroků z prodlení a běžných úroků, s uvedeným rozsudkem.

37 V tomto ohledu je třeba připomenout, že ve věci, v níž byl vydán výše uvedený rozsudek, se předkládající soud zejména tázal, zda ustanovení směrnice 93/13 brání vnitrostátní judikatuře, podle níž důsledek zneužívající povahy nesjednaného ujednání, které je obsaženo ve smlouvě o spotřebitelském úvěru, stanovící úroky z prodlení, spočívá v úplném zrušení těchto úroků, avšak běžné úroky stanovené v této smlouvě přirůstají i nadále.

38 Soudní dvůr v bodě 75 rozsudku Banco Santander a Escobedo Cortés zejména připomněl, že směrnice 93/13 nevyžaduje, aby kromě ujednání prohlášeného za zneužívající vnitrostátní soud vyloučil ta, která nebyla jako zneužívající kvalifikována.

39 Soudní dvůr kromě toho v bodě 76 tohoto rozsudku uvedl, že z této směrnice nevyplývá, že nepoužití či zrušení ujednání smlouvy o úvěru, které stanoví sazbu úroků z prodlení, z důvodu jeho zneužívající povahy, by mělo vést i k nepoužití či zrušení smluvního ujednání, které stanoví sazbu běžných úroků, a to tím spíše, že tato dvě rozdílná ujednání musí být jasně odlišena. Soudní dvůr v tomto bodě uvedl, že v tomto ohledu je cílem úroků z prodlení sankcionovat nesplnění povinnosti dlužníkem splatit úvěr ve smluvně sjednaných splátkách, odradit tohoto dlužníka od prodlení s plněním svých povinností a případně odškodnit věřitele za škodu, která mu vznikla v důsledku prodlení s vrácením. Soudní dvůr v uvedeném bodě uvedl, že naopak běžné úroky mají funkci protiplnění za poskytnutí určité částky peněz věřitelem až do jejího splacení.

40 Soudní dvůr toto řešení opřel o to, že cílem sledovaným směrnicí 93/13 je ochrana spotřebitele a nastolení rovnováhy mezi smluvními stranami vyloučením použití ujednání považovaných za zneužívající a zároveň v zásadě ponechání ostatních ujednání dotčené smlouvy v platnosti (rozsudek Banco Santander a Escobedo Cortés, bod 75).

41 Proto na rozdíl od toho, co patrně navrhuje Prima banka Slovensko, z rozsudku Banco Santander a Escobedo Cortés nevyplývá, že ustanovení směrnice 93/13 musí být vykládána v tom smyslu, že brání vnitrostátním právním předpisům, které neumožňují prodávajícímu nebo poskytovateli, který uzavřel smlouvu o úvěru se spotřebitelem, požadovat v případě zesplatnění této úvěrové smlouvy a na základě jejích ustanovení zaplacení vedle úroků z prodlení i běžných úroků za období od rozhodnutí o zesplatnění až do úplného splacení dlužné částky úvěru.

42 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na první otázku odpovědět tak, že s výhradou ověření, která musí provést předkládající soud, musí být směrnice 93/13 vykládána v tom smyslu, že se nepoužije na vnitrostátní ustanovení, podle nichž spotřebitel, který uzavřel s prodávajícím nebo poskytovatelem smlouvu o úvěru, nemůže být na základě ustanovení této smlouvy povinen v případě zesplatnění úvěru zaplatit prodávajícímu nebo poskytovateli běžné úroky za období od rozhodnutí o tomto zesplatnění až do skutečného splacení dlužné částky úvěru, pokud zaplacení úroků z prodlení a dalších smluvních pokut splatných podle uvedené smlouvy umožňuje náhradu skutečné škody, která prodávajícímu nebo poskytovateli vznikla.

K druhé otázce

43 S ohledem na zápornou odpověď na první otázku není důvodné na druhou otázku odpovídat.

K nákladům řízení

44 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (sedmý senát) rozhodl takto:

S výhradou ověření, která musí provést předkládající soud, musí být směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách vykládána v tom smyslu, že se nepoužije na vnitrostátní ustanovení, podle nichž spotřebitel, který uzavřel s prodávajícím nebo poskytovatelem smlouvu o úvěru, nemůže být na základě ustanovení této smlouvy povinen v případě zesplatnění úvěru zaplatit prodávajícímu nebo poskytovateli běžné úroky za období od rozhodnutí o tomto zesplatnění až do skutečného splacení dlužné částky úvěru, pokud zaplacení úroků z prodlení a dalších smluvních pokut splatných podle uvedené smlouvy umožňuje náhradu skutečné škody, která prodávajícímu nebo poskytovateli vznikla.

Podpisy.